

efter den anden, det bliver et Lapperi og en Sammenflkning, som man senere maa gjøre om, et Tidsspilde og et Tab paa ethvert Omraade, som man intet Begreb gjør sig om. Altsaa vil man bevilge rundeligt til forskjellige Formaal, som i og for sig kunne være meget nyttige, vil man i Virkeligheden ikke gjøre Andet end smide Pengene ud af Vinduet. Enhver Bevilling maa kunne forsvares gennem en klar Paavisning af, hvad Nytte den er til, og dersom man ikke kan paavise, at den nytter og fører os fremad, skal man lade være at bevilge den. Dermed vil jeg ikke opfordre til Nagesømmelst, der kunde se ud som en Krigserklæring paa Finantsloven eller noget Saadant, men jeg finder, at man maa behandle Finantsloven i Overensstemmelse med Situationen, og Situationen er Stagnation og Tilbagegang. Finantsloven bør være sparsommelig, og særlig hvad en Side af Finantsloven angaar, nemlig Udgifterne til Forsvarsvæsenet. Thi er der nogen Sag, som denne Regjering ikke blot ingen Interesse har vist for, men som den har gjort al den Fortræd, som nogen Regjering kan gjøre en Sag, er det Forsvarssagen. Den har gennem den Maade, hvorpaa den har behandlet denne Sag gennem en Række af Aar, den Maade, hvorpaa den har taget den op, den Maade, hvorpaa den har ladet den falde, den Maade, hvorpaa den har behandlet den i Lands-thinget, og endelig gennem den Maade, hvorpaa dens Undergivne have ødelagt den ved Forsvarsadresserne og lignende Historier — ved Alt dette har Regjeringen gjort Forsvarssagen saa ubodelig Skade og gjort den virkelig saa mistænkt og saa afstødt hos en overordentlig stor Del af Befolkningen, saa man ikke kan gjøre noget Bedre end foreløbig ønske, at man kunde blive fri for at faae denne Sag forkludret endnu mere, end den allerede er bleven forkludret. Saa længe denne Sag ikke kan løses og fremmes paa en virkelig fornuftig Maade, er det den rene Meningsløshed at bevilge saa store Summer til Forsvarsvæsenet, som vi nu gennem en Række af Aar have bevilget. Vi bevilge her Penge til Forsvarsvæsenet efter en Maalestof, som man slet ikke gjør sig noget Begreb om. Vi have her en Finantslov med en samlet Udgift af Noget over 51 Millioner — den virkelige Udgift bliver noget mindre, men den foreslaaede Udgift er lidt over 51 Millioner — og paa en saadan Finantslov forlanges der til Forsvarsvæsenet mellem 20 og 30 Millioner Kroner. Jeg regner her Altting med. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Opgjørelse her, og det af den Grund, at det vilde tage for lang

Tid, og jeg synes, at jeg allerede for længe har trættet det ærede Thing; desuden har det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) sagt mig, at han vilde tage denne Sag for i sine Detailler, og saa vil jeg ikke tage den fra ham, saa meget mere som han er bedre inde i den end jeg. Jeg skal derfor kun sige, at jeg er kommen til dette Resultat ved at regne ikke blot alle de Udgifter med, der direkte bevilges til Hær- og Flåden, men ogsaa Kommunernes Udgift til Indvarteringsvæsenet, det Arbejdstab, som følger af, at de paagjældende Personer ligger inde til Tjeneste, og desuden de Udgifter, som følge af Rentetab. Alt dette medregnet ofre vi Alt i Alt gennemsnitlig over 27 Millioner Kr. aarlig til Forsvarsvæsenet. Jeg tror, det er nyttigt at faa dette frem, fordi der er ingen Ting, som er blevet mere gængs i visse Kredse, som ikke følge med i Politiken, end at sige, at vi ere træbne og sparsommelige overfor Forsvarsvæsenet. Det er vi ikke; vi have netop været rundelige. Jeg mener, at saadanne store Ofre, som have været fortsatte gennem en Række af Aar, maa reduceres noget; thi det er ikke forsvarligt at vedblive dermed, naar samtidig Forsvaret forsømmes fra Regjeringens Side ligesom det Dvrige. Dertil kommer, at vi maa tænke paa, at alle disse Penge, som her forlanges til for en stor Del meget unyttige Ting, tages ud af Lommene paa en Befolknings, som ikke har Raad til at ofre saa store Summer. Regne vi Befolkningen til 2 Mill., saa falder der paa hvert Individ 13 Kr. aarlig til Forsvaret, og Enhver, som er nogenlunde kjendt med vore økonomiske Forhold, vil vide, at det er for stort et Offer. Hvorledes er ikke i Aar Udgifterne i økonomisk Henseende? Enhver, der kjender vore Forhold paa Landet, veed, at Høsten er daarlig og Udbyttet ringe. Vi ville altsaa baade paa Grund af den ringe Høst i Aar og tilige paa Grund af den Konkurrence, som mere og mere trykker og skader os med Hensyn til vort Landbrug, gaa Tider i Møde, hvor den Enkelte maa paalægge sig Savn; men under slige Forhold er det aldeles uforvarligt, ligesom at ødsle med Millioner og i det Hele taget at udgive store Summer, som ikke blot i Forhold til Landets aarlige Udgift er over Halvdelen, men som tillige i Forhold til den Nytte, de gjøre og den ligegyldige Maade, hvorpaa Regjeringen selv har behandlet Forsvarsvæsenet, maa siges at være ligesom bortkastede. Jeg vil særlig med Hensyn til dette opfordre det kommende Finantsudvalg til at anvende Kritik og optræde med bestemt Sparsommelighed, saa at saadanne ekstraordinære Udgifter — Udgifter,